

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 91.674 van 18 december 2000
in de zaak A. 64.028/VII-13.211.**

In zake : Luc LAVENS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat F. GIJSSELS,
kantoor houdende te EEKLO,
Stationsstraat 56, bus 1

tegen :

de bestendige deputatie van de
provincieraad van OOST-VLAANDEREN.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Luc LAVENS op 9 juni 1995 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 6 april 1995 houdende weigering om hem, overeenkomstig artikel 50, 5°, b), van het besluit van de Vlaamse Executieve van 6 februari 1991 (Vlarem I), in kennis te stellen van het bestaan van een stilzwijgende milieu-vergunning voor het uitbreiden van zijn landbouwbedrijf, gelegen te Eeklo, Moerstraat 16 en 23;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 23 september 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker;

Gelet op de beschikking van 1 september 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 oktober 2000;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. GIJSSELS, die verschijnt voor verzoeker, en van Bestuurssecretaris F. COCRIAMONT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de voornaamste feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 23 februari 1994 vraagt verzoeker een milieuvergunning aan bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Eeklo houdende een uitbreiding van zijn landbouwbedrijf gelegen te Eeklo, Moerstraat 16 en 23.

1.2. Op 27 juni 1994 weigert het college van burgemeester en schepenen deze aanvraag gedeeltelijk.

1.3. Met een aangetekend schrijven van 28 juli 1994 gaat verzoeker tegen deze beslissing in beroep bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen.

Blijkens de bestuurlijke stempel is het beroep ingekomen op 29 juli 1994.

1.4. Op 1 december 1994 neemt de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen een besluit aangaande dit beroep. Het beroep wordt verworpen en de beslissing in eerste aanleg wordt bevestigd. Het besluit van 1 december 1994 wordt op 8 december 1994 aan verzoeker betekend.

1.5. Op 27 februari 1995 stelt verzoeker, bij aangetekend schrijven van zijn toenmalige advocaat, een willig beroep in bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen teneinde deze te laten vaststellen dat haar besluit van 1 december 1994 laat-tijdig werd genomen, zodat het omwille van de rechts-zekerheid dient te worden ingetrokken.

Verzoeker stelt dat de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen dient vast te stellen dat stilzwijgend een vergunning werd bekomen, en dat zij overeenkomstig artikel 50, 5°, b), van Vlare I verzoeker hierover dient in te lichten.

1.6. Op 6 april 1995 reageert de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen hierop als volgt :

"Ik ontving Uw willig beroep m.b.t. de beslissing dd. 1 december 1994 van de Bestendige Deputatie houdende bevestiging van het besluit dd. 27 juni 1994 van het Schepencollege van Eeklo waarmee aan de heer Luc LAVENS de milieuvergunning geweigerd werd om zijn bestaand landbouwbedrijf aan de Moerstraat, 23 te Eeklo uit te breiden.

De Bestendige Deputatie merkt op dat het aangetekend beroepschrift dd. 28 juli 1994 op 29 juli 1994 binnenkwam op het provinciebestuur. Haar beslissing

dd. 1 december 1994 werd op 8 december 1994 aangetekend betekend aan o.a. de appellant. Deze betekening gebeurde tijdig aangezien de constante rechtspraak van de Raad van State aanneemt dat pas sprake is van een stilzwijgende vergunning indien de bevoegde overheid geen beslissing betekende binnen een termijn van 4 maanden + 10 kalenderdagen na de ontvangst van het beroep.

De Bestendige Deputatie merkt op dat de weigering van de milieuvergunning steunde op de volgende motieven :

- een ecologisch verantwoorde afzet van alle door de inrichting geproduceerde dierlijke mest is niet gewaarborgd;
- de hinderlijke inrichting (runderstal) is gelegen in de beschermingszone III van de grondwaterwinning te Eeklo;
- de exploitatie van het bedrijf houdt een potentieel risico in op bodem- en grondwaterverontreiniging.

Deze motieven blijven onverminderd gelden. Om al de hogervermelde redenen acht de Bestendige Deputatie een herziening van de beslissing niet opportuun.

Ze handhaaft haar bevestiging van de weigering van de milieuvergunning door het Schepencollege".

1.7. Op 4 mei 1995 reageert verzoekers advocaat hierop bij aangetekend schrijven, waarin hij de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen op haar foute interpretatie van de rechtspraak van de Raad van State wijst, aangaande de beslissings- en betekeningstermijnen bij milieuvergunningsaanvragen.

1.8. Op 9 juni 1995 stelt verzoeker een annulatieberoep in tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 6 april 1995, waarin het bestaan van een stilzwijgende milieuvergunning niet wordt erkend;

2. De ontvankelijkheid

2.1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat verzoeker nagelaten heeft een annulatieberoep in te stellen tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 1 december

1994 houdende bevestiging van het in eerste aanleg genomen besluit en dat "m.a.w. de beslissing ten gronde (...) nooit (werd) bestreden binnen de wettelijk voorziene termijn";

2.2. Overwegende dat verzoeker daarop als volgt reponceert :

"Het vernietigingsberoep van verzoeker is wel degelijk ontvankelijk.

Verzoeker komt namelijk op tegen de weigeringsbeslissing van de Bestendige Deputatie om het bestaan van een stilzwijgende milieuvergunning in zijn hoofde formeel te erkennen, meer specifiek de weigering om hem hiervan in kennis te stellen overeenkomstig de bepalingen van artikel 50, 5° van het Besluit van de Vlaamse Executieve van (1)6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem-I).

Deze weigeringsbeslissing werd, in antwoord op het schriftelijk verzoek van de raadsman van verzoekende partij, formeel genomen door de Bestendige Deputatie in haar zitting van 30 maart 1995.

Deze beslissing kwam aan verzoeker ter kennis op 10 april 1995 bij schrijven van de heer Gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen dd. 6 april 1995.

Het annulatieberoep tegen deze beslissing, daterende van 8 juni 1995, werd dan ook tijdig en op ontvankelijke wijze ingesteld.

Indien verwerende partij de vraag stelt waarom verzoeker niet reeds een annulatieberoep indiende tegen haar beslissing van 1 december 1994, dan dient hierop geantwoord dat verzoeker hierbij in wezen aanvankelijk geen belang had, nu hij terecht de overtuiging was toegedaan dat deze beslissing een manifest onwettige beslissing betrof, welke hem in zijn rechten op het bekomen (hebben) van een stilzwijgende vergunning niet kon aantasten.

Op dezelfde wijze kan zelfs enigszins getwijfeld worden aan het belang van verzoeker bij huidige procedure, nu de wet zelf hem een stilzwijgende vergunning toekent, wanneer niet tijdig over zijn beroep wordt beslist (zoals in casu), en hij zelfs de exploitatie kan aanvatten, ware het niet dat de rechtszekerheid in hoofde van verzoeker hem gebiedt dat hij over een formele kennisgeving dienaangaand(e) beschikt, welke hij thans in rechte wenst af te dwingen.

In de mate m.a.w. dat de beslissing van 1 december 1994 een laattijdige beslissing betrof, derhalve genomen buiten het bevoegdheidssterrein van de Bestendige Deputatie (hetgeen duidelijk wordt aangetoond),

beschikt verzoeker de jure over een stilzwijgende milieuvergunning en ontbeert hem enkel nog de officiële kennisgeving hiervan.

Verzoeker heeft deze kennisgeving alsnog op willige wijze willen afdwingen, doch toen bleek dat verwerende partij hierop niet wenste in te gaan, zag hij zich genoodzaakt, al was het maar om voldoende rechtszekerheid te bekomen, een annulatieberoep in te stellen tegen deze weigeringsbeslissing.

Aldus werd het huidige annulatieberoep wel degelijk op ontvankelijke wijze ingesteld";

2.3. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie nog in essentie doet gelden dat het onderhavig annulatieberoep van 9 juni 1995 minstens impliciet is gericht tegen het deputatiebesluit van 1 december 1994 waarmede laattijdig uitspraak zou zijn gedaan over zijn administratief beroep; dat het annulatieberoep tegen dat besluit tijdig werd ingesteld daar verzoeker bij de betekening van dat besluit niet werd ingelicht over de beroepsmogelijkheid bij de Raad van State, dat voor zover zou worden aangenomen dat het voorliggend annulatieberoep niet gericht is tegen het deputatiebesluit van 1 december 1994, moet worden vastgesteld dat de thans bestreden beslissing een nieuwe beslissing betreft ingevolge het willig beroep van 27 februari 1995, hetgeen een stuitende werking heeft nu het niet werd ingesteld buiten de termijn voor het instellen van een annulatieberoep daar deze termijn nog niet is beginnen lopen, dat de Raad van State in elk geval het deputatiebesluit van 1 december 1994 buiten toepassing moet laten op grond van artikel 159 van de Grondwet volgens hetwelk de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zover zij met de wetten overeenstemmen; dat, ten slotte, verzoeker nog doet gelden dat hij in elk geval ook het nodige belang heeft bij de vernietiging van de thans bestreden beslissing en desnoods van deze beslissing alleen, omdat daaruit impliciet ook de onwettigheid zal blijken van het besluit van 1 december 1994, hetgeen alsdan voor de

bestendige deputatie vermoedelijk aanleiding zal zijn om ook dit besluit te herzien;

2.4.1. Overwegende dat het betoog van verzoeker dat hij met het voorliggend annulatieberoep ook het deputatiebesluit van 1 december 1994 heeft aangevochten niet opgaat, daar het indruist tegen de duidelijke bewoordingen van het verzoekschrift; dat, immers, verzoeker in zijn verzoekschrift erop wijst dat de beslissing waarvan hij de vernietiging vordert hem ter kennis kwam via een schrijven van 6 april 1995 van de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen, hetgeen duidelijk niet het besluit van 1 december 1994 is, maar de beslissing van 6 april 1995 houdende de reactie op verzoekers willig beroep; dat in fine van zijn verzoekschrift verzoeker de Raad van State vraagt "de beslissing van de Bestendige Deputatie, zoals vervat in het schrijven van de heer Gouverneur dd. 06.04.1995, waarbij het bestaan van een stilzwijgende vergunning niet wordt erkend en waarbij bijgevolg wordt geweigerd verzoeker van deze stilzwijgende vergunning in kennis te stellen", te vernietigen; dat de stelling van verzoeker dat hij met het voorliggend beroep impliciet ook het deputatiebesluit van 1 december 1994 bestrijdt tot een interpretatie zou nopen die haaks staat op de duidelijke bewoordingen van het verzoekschrift; dat dan ook tot dergelijke interpretatie niet kan worden overgegaan;

2.4.2. Overwegende, voorts, dat de bestreden beslissing als een louter bevestigende beslissing van het deputatiebesluit van 1 december 1994 te beschouwen is en dat laatstgenoemde beslissing dan ook niet door eerstgenoemde beslissing werd opgeslorpt; dat, immers, verzoeker bij het instellen van zijn willig beroep geen nieuwe gegevens heeft aangebracht, vermits het enig aangebrachte gegeven, te weten de laattijdigheid van het besluit van 1 december 1994 reeds zit vervat in die

beslissing zelf en dat de verwerende partij in haar beslissing van 6 april 1995 geenszins blijkt heeft gegeven van haar bedoeling om de zaak opnieuw ter hand te nemen en aan een nieuw onderzoek te onderwerpen;

2.4.3. Overwegende dat aangezien het deputatiebesluit van 1 december 1994 niet met een annulatieberoep werd bestreden en het ook niet werd opgeslorpt door de bestreden beslissing van 6 april 1995, dat besluit als definitief moet worden beschouwd; dat in weerwil van wat verzoeker voorhoudt, dit besluit ook niet op basis van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing kan worden gelaten, daar het te dezen gaat om een louter individuele beslissing; dat dienvolgens een vernietiging van de bestreden beslissing voor verzoeker geen baat kan bijbrengen vermits het deputatiebesluit van 1 december 1994 hoe dan ook overeind blijft en determinerend is voor verzoekers rechtspositie wat de vergunning betreft waarover hij beschikt; dat het betoog van verzoeker dat hij desondanks toch nog belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing van 6 april 1995 daar alsdan onrechtstreeks de onwettigheid van het besluit van 1 december 1994 zou komen vast te staan, er aan voorbijgaat dat het alsdan niet om het rechtens vereiste rechtstreeks belang gaat;

2.4.4. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat het beroep onontvankelijk is; dat de exceptie kan worden aangenomen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien december tweeduizend, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	L. LAVRYSEN,	staatsraad,
Mevr.	A.-M. GOOSSENS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. GOOSSENS.

M.-R. BRACKE.